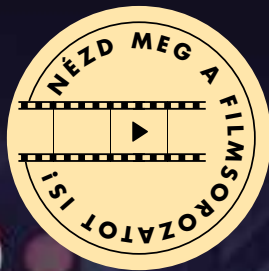

Katy Keene

Nyugtalan szívek

STEPHANIE KATE STROHM

Dream
válogatás

A Katy Keene minisorozat eredeti előzményregénye

Mielőtt jó barátok lettek volna, Katy, Jorge, Pepper és Josie négy hétköznapi tinédzser volt, akik az álmaikat kergették.

Katy Keene az édesanyja halála után nehezen indul tovább az életben. Aztán egyszer csak kap egy telefonhívást régi barátnőjétől, Veronica Lodge-tól, és egy életre szóló lehetőség hullik az ölébe.

A város másik felén Jorge Lopez próbál bejutni a Broadwayre. Nyitott szereplőválogatást hirdetnek egy olyan szerepre, amellyel talán valóra válthatja álmait, csak hogy a szerep kedvéért fel kellene adnia saját személyiségét.

A bulvárlapok szerint Pepper Smith a város egyik notórius celebjé. Még szerencse, hogy senki sem tudja az igazságot a múltjáról.

Josie McCoy pedig elhagyja Riverdale-t, és országos turnéra indul, hogy beteljesítse az álmait. Ám ahhoz, hogy sztár legyen belőle, sok mindenben változnia kell.

A regény különböző nézőpontokból meséli el a fiatalok történetét, és olyan dolgokat tár fel, amelyeket az eredeti Katy Keene-sorozatban nem láthattunk.

A RIVERDALE VILÁGÁBÓL

© Braden Nesin

STEPHANIE KATE STROHM

a Middlebury College színház és történelem szakán szerzett diplomát, majd színészként bejárta az országot, és több mint huszonöt államban lépett fel. Jelenleg Los Angelesben él és dolgozik íróként. Számos, fiataloknak szóló regény szerzője, köztük a magyarul is megjelent Herceg álruhában címűé.

Megtalálod őt a Twitteren és az Instagramon is: @StephKateStrohm.

Tudj meg többet a könyvről:

www.stephaniekatestrohm.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A könyv történetével bárki tud azonosulni, mert a karakterek olyan hétköznapi gondokkal és kihívásokkal szembesülnek, mint bárki más. Elsősorban pedig önmagukat keresik, miközben újtuk újra meg újra összefonódik hosszabb-rövidebb időre. Rokonszenves szereplők, fontos kérdések teszik szerethetővé a könyvet. Akik az álmaikat követik, azoknak kötelező!”

School Library Journal

„Összességében tetszett ez a bevezető Katy Keene világába. A regény megismertet minket a sorozat szereplőivel. Tetszett a történet atmoszférája, és az, hogy a főszereplők olyan helyeken járnak, mint például a Macy's üzlet, egy drag queen bár és maga New York City.”

Bookseller

„Aki Riverdale-rajongó, annak mindenképpen ajánlott elolvasni a regényt, aki pedig látta a Katy Keene-t, annak meg főleg! Szuper kiegészítője a sorozatnak, megtudhatjuk belőle, hogy miként kerültek oda a szereplők, ahol a sorozat kezdetén vannak.”

Nerd Daily

„A film nélkül is élvezhető a történet, amelyben a szárnyaikat bontogató fiatalok néha hétköznapi, néha nem is annyira hétköznapi kalandjaiba kaphatunk bepillantást. Strohm jól ábrázolja ezeknek a bájos karaktereknek a küzdelmét és fejlődését, megfűszerezve kacagtató és megható pillanatokkal.”

Booklist

„Élveztem ezt a felfedezést, és kedvet kaptam a sorozathoz. A kedvencem Jorge, aki megérintett napfényes személyiségével és a vágyával, hogy Broadway-színész legyen. Másságát néha nehéz elfogadtatnia másokkal, és szomorú volt látni, hogy emiatt diszkriminálják. Ez azonban nem tántorítja el, és ez az erőssége.”

Bustle.com

Dream
válogatás

STEPHANIE KATE STROHM

Katy Keene

Nyugtalan szívek

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

Katy

MINDIG IS IMÁDTAM AZ ŐSZT.

Ez a legtökéletesebb évszak, különösen New Yorkban: a színek, a hűvös levegő és az a sok lehetőség a divatos réteges öltözködésre. Ráadásul itt a nyakunkon a *Vogue* szeptemberi száma, a New York Fashion Week, és az áruházak kirakatainak csodás őszi kollekciói... De az őszt már akkor imádtam, amikor még ki sem ejtettem „Anna Wintour” nevét. Lehet, hogy azért, mert szeretek sulis kellékeket vásárolni.

Anyukám minden évben elvitt a Lacy'sbe, ahol végigjártuk a leárazott polcokat. De a leggyakrabban csak csodáltuk, és inspirációt szereztünk a drága márkás boltok kirakataiból, hogy aztán anya otthon elkészítse a saját verzióját azokból a szettekéből, amit egyébként nem engedhettünk meg magunknak. Én mellette ülve tanultam meg varrni. Lehet, hogy a Bergdorfnak, és a Bloomingdale'snek meg a Barneysnak is megvannak a maga hűséges rajongói, de ezek a közelébe sem érnek a Lacy'snek. Valahányszor

átsétálok a Lacy's híres festett üveges dupla ajtaján, melyet maga Louis Comfort Tiffany tervezett, olyan érzésem támad, hogy semmi rossz nem történhet velünk odabenn.

A Lacy's elég menő ahhoz, hogy vágyakozzunk utána, de időtlensége miatt sokak számára elérhető. Ha a Lacy's egy személy lenne, akkor egy nő volna tökéletesen szabott kiskosztümben. Az örök klasszikus, ami soha nem megy ki a divatból.

A Lacy's Amerika jelképe.

De mindezek ellenére az én örök kedvencem a kirakat marad. Anya és én minden évben eljöttünk megnézni a szezonális kirakatváltást, már akkor elhozott, amikor még csak kenguruban hordott magán. Ez az első ősz, hogy egyedül jövök el a Lacy'sbe.

Anya nélkül.

Kezemben a kávéspoharat markolva, hunyorogva fókuszáltam a kirakatra. Anya biztos nem akarná, hogy itt kezdjek el sírni, pont a Lacy's előtt. Az olyan lenne, mint ha a Disney Worldben sírnám el magam, és azt nem illik.

A kirakati babák nyakán selyemsálak kacskaringóztak, szinte úgy, mint Amelia Earhart az égben. Kevésbé ismert tény, hogy Amelia Earhart az 1930-as években tervezett egy kollekciót, amelyet kizárólag a Lacy's árúsított. Közéletbe léptem, hogy megcsodáljam a magas derekú tweed-nadrágot, és a nadrág szára alól kitetsző elegáns, magas sarkú cipőt. Minden ízében az a fajta öltözködés, amit egy bátor nő repülőpilóta viselne magán. Ameliának biztosan tetszene.

– Legyen szép neked az ősz, Katy Keene!

Megfordultam, és a barátomat, KO Kellyt láttam magam előtt a zsúfolt járda közepén állva, kezében egy fánkkal. Van valami egy két méter magas nehézsúlyú bokszlóban, aki egy színes cukorgyöngyökkel teleszórt fánkot tart a kezében, amit nehezen lehet szavakkal leírni. KO a karjaiba zárt, de óvatosan, nehogy a cukormáz megfogja a piros Peter Pan galléros gyapjúkabátomat, aztán az állát megpihentette a fejemen. Sehol nem éreztem magam nagyobb biztonságban, mint KO karjaiban.

Na jó, talán a Lacy'sben.

– Tudom, hogy nem vagyok az anyukád, Katy, de nem akartam, hogy egyedül nézd meg a Lacy's legújabb őszi kirakatát.

Milyen édes. Lábujjhegyre emelkedve megcsókoltam, aztán kicsit elolvadtam legbelül, ahogy mindig.

– Azt a fánkot nekem hoztad? – kérdeztem.

– Ó, igen – válaszolta KO elpirulva. – Az enyémet megettem, amíg idesétáltam a metrótól. Tessék! – nyújtotta át a fánkot, én pedig beleharaptam, és átjárta testemet a cukorkóma. Isteni! – Az én csajomnak csak a legjobb helyről, a Plunkin' Donuts'-ból hozom a fánkot.

– Na, és? – szólaltam meg két falat között. – Mit gondolsz a kirakatról?

Kezemmel az előttem álló kirakat felé mutattam, KO pedig szembe fordulva szemügyre vette a teljes képet.

– Ez igazán... – Szemöldökét összevonta, és úgy nézett a kirakatra, mintha arra várna, hogy a válasz majd a legközelebb álló bézs sapkás kirakati babától fog érkezni. – Öhm... nadrág... Ez egy nagyon szép nadrág.

– Igen, teljesen egyetérték – vágtam rá komolyan. – Nadrág a javából.

– Bocs, de a divatozás nálam kifulladás a bokszcuccokban. – KO felemelt, megpörgetett a levegőben, és mindketten nevetni kezdtünk, ahogy a járdán széthullott a cukorszórás.

Anya halála óta most először vagyok itt KO-val úgy, hogy nem jut eszembe a kórházi műszerek búgása, a kórtermi ágynemű fakó anyaga és annak a szörnyű kajának a szaga. Most végre úgy emlékszem anyára, hogy itt állunk a Lacy's előtt, ő pedig egy gyűrött szalvétára vagy egy számla hátoldalára felskicceli, amit lát.

– Akkor, indulhatunk? – ajánlotta fel a karját KO.

– Mármint hová? Be akarsz menni? – vontam fel a szemöldököm szkeptikusan. – Sajnos jelenleg nem engedhetek meg magamnak egy teljes új őszi ruhatárat. A legfontosabb prioritás momentán az, hogy ki tudjam fizetni az albérletemet.

Még mindig abban a Lower East Side-i lakásban éltam, ahol felnőttem, de az volt az érzésem, hogy ez nem tart már sokáig. Mindent megtettem, hogy munkát találjak, de egyelőre hónapról hónapra éltem, és alig bírtam összekaparni a kiadásaim fedezetét. És bár a főbérelőm anyja betegsége után igazán megértőnek mutatkozott, az utóbbi néhány beszélgetésünkből azt vettem ki, hogy Mr. Discenza fontolgatja az épület eladását. Gondolom, jóval több pénzt kereshetne azzal, ha eladja egy befektetőnek, mint a bérbeadással. Most, hogy a környék egyre felkapottabbá vált, még akkor is, ha a város keleti részén van. A múlt héten az

utcánkban nyitottak egy spinning stúdiót, ami gyakorlatilag a kezdetek végét jelenti. Ez az utca már nem a gyerekkorom Delancey Streetje.

– Úgy érzem, a kirakatnézegetést te vásárlásnak nevezed. – KO finoman húzni kezdett a forgóajtó felé, aztán együtt mentünk át rajta, szorosan egymáshoz préselődve, mert KO széles teste szinte az egész bejáratot betöltötte. – A kirakatokon kívül mást is megnézhetünk.

Miután beléptünk a márványköves előtérbe, és felnéztem a fölöttünk lévő tágas átriumra, mélyen beszippantottam a több száz parfüm elvegyülő illatát.

– Ambition by Rex London? – szólított meg egy parfümárus. Megálltam, és megcsodáltam a lány sikkes magas nyakú fekete blúzá, amelynek gallérján apró, meglepő virágminták törték meg a fekete szín egyhangúságát.

KO válaszul tüszentett egyet.

– Köszönjük, nem – mosolyogtam, és elcibáltam a barátomat a kevésbé illatos ruhaosztály felé. KO még mindig tüszögött, ahogy a mozgólépcsőre értünk, és tiszta kék szemei kipirosodtak.

Izgatottan markoltam meg a karját, azon tűnődve, vajon mi vár majd odafenn. Nyilván az új kollekcióra voltam kíváncsi, de nem csak egy új velúrcsizmát akartam látni. Inkább az izgatott, amit egy ilyen velúrcsizma képviselt. Az évszakok változása. Amikor elbúcsúzunk a régitől és üdvözljük az újat.

Egy friss kezdet.

És ebben az évben nekem pont erre volt szükségem.

– Tudod, mire gondoltam? – fordultam KO-hoz, miközben a női osztály felé mozgólépcsőztünk és mögöttünk elhalkultak a parfüm osztály hangjai.

– Mire?

– Úgy döntöttem, hogy ez lesz életem legjobb ősze.

A gimnázium utolsó évét elsötétítette anya lassú és fájdalmas elvesztése, és az a tudat, hogy nem tudok rajta segíteni. Alig emlékszem arra, ami tavaly ősszel történt. De ez most egy másik év, ami tele van lehetőségekkel, én pedig mindent meg akartam tenni, hogy a legtöbbet kihozzam belőle.

– Életed legjobb ősze? – vigyorgott rám KO, és leugrott mögöttem a mozgólépcsőről. – Hát, ezt nem tudom. De én akkor ősszel, amikor elkezdtem az egyetemet, láttam meg a legszebb lányt, amint élénkpiros kabátban végigsétált a Second Avenue-n.

– Én még jobbat tudok – vigyorogtam vissza rá, és eszembe jutott, hogy majdnem belesétáltam egy szemetesládába, mert annyira elvonta a figyelmemet egy jóképű fiú Western Queens Boxing Gym felíratos dzsekiben.

– És mi a helyzet az egyetem másodévének őszével, amikor végre vettem a bátorságot ahhoz, hogy randira hívjam azt a lányt?

– Az még jobb. – Két karommal átfogtam KO nyakát, és megcsókoltam a női ruhaosztály kellős közepén. – Minden tökéletes lesz. Nézzük a Central Park fáinak színes leveleit, miközben forralt bort szürcsölünk, aztán vonattal elmegyünk Long Islandre, oda a szedd-magad almásba ...

– És közben úszkálunk a sütőtök fűszeres illatában – fejezte be helyettem KO, aztán elnyomott egy nevetést.

– Miért, *te* mégis hogy tervezted életed legcsodásabb őszét? – boksoltam bele tréfálkozva a karjába. Bár kétlem, hogy bármit is érzett volna belőle.

– Valószínűleg beltéri programokkal. A bokszklubban akartam tölteni az idő nagy részét – vontam meg a vállát szégyenlősen KO. – Most, hogy lediplomáztam, komolyan készülhetek a karrieremre. A Madison Square Gardenbe vezető út hivatalosan is most kezdődik, bébi. – Elnevettem magam, miközben KO árnyékbokszolást kezdett egy előtünk álló kirakati babával, tiszta jobbhorgot küldve a baba kasmírpulóverbe burkolt törzse felé. – Jut eszembe... – vette elő hirtelen a telefont a zsebéből, és ellenőrizte az időt. – Néhány óra múlva találkozom van Jinxszel az edzésen.

– Jinxszel? – ismételtem meg. Jól ismertem KO legtöbb edzőtársát; időnként együtt mentünk el a meccsek után a Starlite Dinerbe, hol a győzelmüket ünnepeltük, hol pedig Queens legjobb milkshake-jeibe fojtottuk bánatunkat. De a Jinx nevet még soha nem hallottam.

– Ő az edzőterem legújabb bokszolója. És amúgy hihetetlenül tehetséges. – KO tekintete ugyanúgy villant fel, ahogyan az enyém egy kiárusított, puha selyemszövet láttán a Mood Fabrics kelmeboltban. – Komolyan fel kell kötnöm a gatyám, de szuper lesz.

Hát, jó, bárki legyen is ez a Jinx, nagy egyéniség lehet. KO általában nem szokott áradozni semmiről, kivéve a Starlite chilis-sajtos sült krumplijáról azokon a napokon, amikor nem kell mérlegre állnia.

– Akkor köszönd meg Jinxnek helyettem, hogy elengedett, és neked meg köszönöm, hogy eljöttél idáig Queensből, csak hogy egyenesen vissza is menj. – Megszorítottam a kezét, ő pedig nem engedte el, hanem még szorosabban belefonta ujjait az enyémbe.

– Ne is törődj vele! Csak pár kerületet kellett érted átutaznom. Pedig én az óceánt is átszelném miattad Katy Keene.

Igaz, hogy viccnek szánta, de éreztem, hogy komolyan gondolja, bármennyire is nyálasanak tűnt. KO sokkal többet tett értem annál, hogy átkelt az óceánon. Anya betegsége alatt végig mellettem állt, jóban és rosszban egyaránt. Ő fogta a kezemet a kórházi váróban. Ő hozott nekem vacsorát azokon az estéken, amikor enni is elfelejtettem. És amikor anya elment, nem engedte, hogy egyedül maradjak; elhozott a családjához Long Islandre, ahol egy kis időre beburkolóztam a csodás Kelly család meleg szeretetébe és hangzavarába.

Nem is tudom, mi történt volna velem, ha nincs KO.

– Nem akarom lehurrogni a te imádott Lacy's áruháza-
zadat, Katy, de a te ruháid, amiket varrsz, kilencven száza-
lékban szebbek, mint a fogasokon lógó cuccok. Itt inkább
a *te* kollekciódát kellene árulni – rángatta meg az egyik
mellettünk lévő pulóver ujját KO, miközben vágott egy
grimaszt. – Ez például mi akar lenni?

Összeráncolt homlokkal néztem a mellette kirakott
pulcsira. Az egyik ujját televarrták flitterekkel. A másik
hálószerű anyagból készült. A pulóver elejére egy vérző
kaktuszt applikáltak.

Elismerem, hogy a divatvilágban is akad kockázatos bevállalás.

– Nagyon édes vagy, KO, de nem vagyok divattervező. – Igaz, hogy szinte az összes ruhámat én varrtam magamnak, és nagy álmom, hogy egy napon saját kollekcióm legyen, de az még nagyon távolinak tűnik. Az a gondolat, hogy egy napon majd a Lacy'sben árulják a ruháimat, nagyjából olyan távolinak tűnik, mintha a Holdon tartának belőlük divatbemutatót. – Még nem, de remélem, egy napon majd...

A telefonom vibrálni kezdett a zsebemben. Meglepve kotorászni kezdtem utána a vintage laptáskában, hát ha a kórházból keresnek, aztán rájöttem, hogy onnan már nincs okuk felhívni. Összeesett vállal konstatáltam, hogy nem ez volt az első alkalom, hogy elfelejtettem, anya már nincs itt velem.

– Nem akarod felvenni? – kérdezte KO.

– Ja, de, igen. Bár nem hinném, hogy fontos. – Elővettem a rezgő telefont, és zavarodottan pillantottam a kijelzőre. – Hm...

– Ki az?

– Veronica – mondtam KO-nak. – Veronica Lodge.

Jó régen nem hallottam már Veronicáról. Egyszer eltöltöttünk egy csodás napot vásárolgatással, még akkor, amikor eljött ide a Barnard-interjúra, és küldött nekem egy szép gyümölcskosarat, miután anya meghalt, de általában nem szoktunk telefonon beszélni. Inkább SMS-ben tervezgettünk dolgokat, aztán miután személyesen is

találkoztunk, olyan volt, mintha nem is telt volna el idő a legutóbbi kiruccanásunk óta.

Veronica Lodge. A telefonra meredtem. *Mégis mit akarhat tőlem?*

Hát, ezt csak egyetlen módon fogom megtudni.

Lenyomtam a fogadás gombot, aztán a fülemhez emeltem a telefont.

MÁSODIK FEJEZET

Jorge

HELLO DARKNESS, MY OLD FRIEND...

A konyhaablakon keresztül beszűrődött a fény – ameddig Mr. Ramos nem dönt úgy, hogy a szomszédos telket kiadja parkolónak, mindig a miénk lesz Washington Heights legnapfényesebb lakása –, és akaratlanul is ezt a Simon és Garfunkel dalt kezdtem dúdolni. A mai reggeli mellé, éppen úgy, ahogyan hazaköltözésem óta az összes reggeli esetében, a „*The Sound of Silence*” illett.

Lehet, hogy jobb lett volna, ha inkább a bisztrónkból veszek magamnak egy tojásos-sajtos szendvicset útban a Broadway Dance Center felé, de anya számára mindig is fontos volt, hogy együtt reggelizzen a *család*.

Ami meglehetősen ironikus, mert a Lopez család rendszerint nem úgy szokott reggelizni, hogy teljes csöndben ülünk egymás mellett. Amikor még itthon laktak a testvéreim, hihetetlen hangzavar uralkodott a házban. Joaquin kitúrta anyát a konyhából, hogy tudjon vágni magának valami húsból, amiről soha senki nem hallott, Hugo köz-

ben a vállát jegelte, Alejandro a közgazdaságtan könyveibe temetkezett, Miguel és Mateo pedig egymást ugratták. Az egész olyan zajos volt, hogy elképzelni sem lehet.

Bárcsak hallhatnám magamat gondolkodni.

Ehelyett csak a kés súrlódását hallottam, ahogy apa vajjat ken egy szelet pirítósra. A kanalam odakoccant a müzlis tál oldalához. Anya lapozott egyet a magazinjában, miután befejezte a cikket, amit épp olvasott.

Annyi kimondatlan dolog maradt. És mindannyian féltünk kimondani.

Egyáltalán miért kérték meg rá, hogy jöjjek haza, ha folyamatosan úgy tesznek, mintha nem is léteznék?

– Hát, akkor én indulok is. – Apa megköszöri a torkát, hirtelen felpattant, kezében fogta a félig megevett pirítóst. – Lehet, hogy át kell szervezni a kerületben a hókortársi tervet. Jobb, ha még a havazás előtt elkészülünk vele.

– Húha! Egy újabb izgi nap a városi tanács tagjaként – dörmögtem. – Menj csak, apa, és hasíts az átszervezéssel!

Apa arcon csókolta anyát, aztán lezserül intett felém anélkül, hogy vette volna a fáradságot, hogy rám nézzen, végül a pirítóst rágcсálva elment.

– Ő nagyon igyekszik, kisfiam – szólalt meg anyám halkan, miután hallottuk, hogy az ajtó bezárul mögötte.

– *Miben igyekszik?* Megtölteni kenyérmorzsákkal a bajuszát? Apa nagyjából úgy néz ki, mint Tom Selleck, csak az a verzió, amelyik imádja a palacsintát és a bajuszát.

Anya halkan elnevette magát, majd így szólt: – *Mindannyian igyekszünk.*

Ha az igyekezet *így* fest, akkor a Lopez családban kicsit jobban kellene próbálkozni. Három év telt el, amióta hazaköltöztem, de még mindig úgy érzem, mintha semmi nem változott volna. Hogy lehet, hogy ilyen régóta folytatjuk ezt? Szerettem volna, ha a dolgok változnak, de nem rajtam múlt, hogy tegyek egy óriási gesztust és elkezdjem azt játszani, hogy megint boldog család vagyunk. Mert a szüleim rúgtak ki otthonról, nem magamtól mentem el. Pedig még csak tizennégy éves voltam! Ha Katy és az anyukája nem fogadnak be, akkor ki tudja, mi történt volna velem. A legtöbb meleg fiatal az utcán végzi, miután a szülei kitagadják a családból; nem sokuk olyan szerencsés, mint én.

De Katy anyukája meghalt. Elvesztettem egy anyafigurát, aki *mindig* elfogadott olyannak, amilyen vagyok, és közben otthon még jobban elmérgesedett a helyzet. A hiánya olyan fájdalmas volt, hogy időnként hullámokban tört rám, és lélegezni is alig tudtam. Lehet, hogy a saját anyám itt van mellettem, de olyan érzés, mintha soha nem álltunk volna távolabb egymástól.

Anya felállt, és megpaskolta a vállamat. Határozott mozdulattal lerakta elém a magazinját, aztán eltűnt, gondolom lement a földszintre, hogy mindent átpakoljon, mivel soha nem tetszett neki, ahogy mások felrakodnak a polcokra. Anya a bizstrót mindig is a saját, külön bejáratú HGTV show-jaként kezelte, csak itt nem burkolt le hajópadlóval mindent, amit csak lehetett, hanem inkább végeláthatatlan ideig kereste a Chex Mix és a Hot Fries optimális helyét. Kezembe fogtam az asztalon hagyott ma-

gazint. A *People* egy régebbi száma volt – a címlapsztori egy *Matchelorette* nevű sztár, akit alig ismertem, és az ő újszülött Joy nevű kisbabája, egy ráncos, kivörösödött bőrű baba, akinek a fél fejét egy hatalmas masni takarta el.

Ha anya azt gondolta, engem az ilyen dolgok érdekelnek, akkor még kevésbé ismert, mint gondoltam. Még úgy is, hogy alig van programom a nyárra, jobb dolgom is akad annál, mintsem hogy bugyuta tévéműsorokat nézzek hajpótlással járkáló lányokról. Ráadásul nagyon különleges fejforma kellett ahhoz, hogy egy ilyen masni jól álljon valakinek, márpedig az a szegény baba nem volt ilyen szép fejfel megáldva.

Forgatni kezdtem a szemeimet, aztán kezembe fogtam az üres müzlis tálkát meg a magazint, a tálat a mosogatóba ejtettem, a magazint meg vissza a konyhapultra, egy kupac bontatlan posta mellé. Ahogy a magazin végigcsúszott a pulton, valami kiesett belőle, és hangos csattanással a földre landolt.

– Remek – mormogtam, és a földre ereszkedtem, miközben reccsent egyet a térdem – már most elég merevnek éreztem az ízületemet, úgyhogy a táncpróba *brutálisnak* ígérkezett –, felvettem a papírt. Arra számítottam, hogy egy szokásos reklámszóróanyag lesz valami fenékfesztítő leggingsről vagy cellulitsökkentő sportcipőről, ne adj' isten egy hatalmas, arcot eltakaró babamasniról. Ehelyett a *Backstage* egyik különszáma volt, amelyben egy casting felhívást találtam, miután kihajtogattam.

Ejha! A *Backstage* magazint nem is árultuk a bisztróban. Volt online előfizetésem rá, hogy követni tudjam a leg-

frissebb casting felhívásokat, és úgy döntöttem, a nyáron meghallgatásokra járok majd. Most, hogy leérettségiztem, végre minden időmet annak tudom szentelni, hogy eljussak a Broadwayre, csakhoggy közben kiderült, hogy nyáron uborkaszезon van. Először egy olyan produkciót kerestem, amivel bejuthatok az Equitybe, a színművészek egyesületébe, mert ez az egyik feltétele annak, hogy a Broadwayen dolgozhasson valaki. De nem találtam semmilyen készülő produkciót. A városban nem is maradtak most színészek, mert mindenki nyári turnékon vett részt, és még ha valamilyen csoda folytán be is kerültem volna egy meghallgatásra a Broadwayen, aminek nem feltétele az Equity-tagság (mert azzal még nem rendelkeztem) vagy egy ügynök (amivel szintén nem rendelkeztem), vagy egy időpont (amit az előző kettő nélkül szinte lehetetlen kapni), egyáltalán nem hirdettek castingot semmire. Így aztán nem maradt más hátra, mint berendezkedni a néma közös étkezésekre, a táncpróbákra meg a bisztróban töltött műszakjaimra, aztán elbújni a szobámban, és végtelen RuPaul *Drag Queen* sorozat nézéssel múlatni az időmet.

Kíváncsi lennék, mit kezdenének azok a királynők néhány hatalmas babamasnival.

Aztán beköszöntött az ősz, és most már *biztosan* voltak castingok, mivel a *Backstage* egyik hirdetését valaki fekete filctollal bekarikázta. Nyilván anya hagyta ott előttem, hogy észrevegyem. Persze jobb lett volna, ha inkább elmondja, mint hogy a *People* magazin egyik számában elrejtve kommunikálja felém a mondandóját. De ha valamit megtanultam az elmúlt évek során, az az, hogy a Lopez

családnak nem is annyira jó a beszélőkéje, mint azt gondolnánk.

Első ránézésre a castinghirdetés akár valami poénnak is tűnhetett. Ethan Fox rendezte a *Hello, Dolly!* musical átdolgozását. Ethan Fox? Ennek így nem sok értelme volt. Ethan Fox egy különutas celeb, aki nemigen tűnt fel a Broadwayen. A legutóbbi rendezése egy új darab volt a Lower East Side egyik elhagyatott gombüzemében, az összes színész nyers húst viselt a testén, ami szó szerint rájuk rohadt az előadás végére. Csakis egy Ethan Fox kaliberű zseninek sikerülhetett egy ilyen húsöltözéssel sikert aratni úgy, hogy ezt a csontot Lady Gaga már 2010-ben egyszer lerágta. Ben Brantley a *New York Times*-ban írt is valami vicceset az előadásról, de már nem emlékszem pontosan, hogy mit. Valami olyasmit, hogy ha valaki kibírta a szagot, az előadás fantasztikus volt. Ethan Foxnak azonban semmi köze nem volt a musicalekhez. Főleg nem egy olyan régi klasszikushoz, mint a *Hello, Dolly!*

De mégis... itt a casting felhívás fehérén-feketén a *Backstage*-ben: Ethan Fox nyitott meghallgatást hirdet a *Hello, Dolly!* musical feldolgozására a Broadwayen. Még erősebben szorítottam kezemben a magazint, és akaratom ellenére gyorsulni kezdett a pulzusom.

Nyitott meghallgatás?

Egy nyitott meghallgatás azt jelenti, hogy bárki betoppanhat, és ez egy hatalmas lehetőség minden lelkes amatőrnek, aki hozzám hasonlóan nem rendelkezik Equity-tagsággal. Meglehetősen szokatlan volt ez a felhívás. Nem is emlékszem, volt-e ilyen nyitott meghallgatás a 2009-

es *Hair* újra színpadra állítása óta. Akkoriban én még túl fiatal voltam, hogy jelentkezzek – különösen egy olyan előadásra, amiben még vetkőzni is kellett –, de anya nézte a híradásokat róla. Willie Geist interjút készített a meghallgatásra váró színészekkel, akik kigyózó sorokban álltak az utcán, valamennyien bejutásra várva.

Lehetséges, hogy elérkezett az *én* nagy lehetőségem?

Átfutottam a casting felhívás többi részét, reméltem, hogy találok valamilyen főbb szerepet, ami rám illik. Persze még a tánckarban szerepelni is óriási lenne – egyenes út vezetne az Equity-tagságom felé, amellett, hogy igazi *Broadway* színész lehetnék –, de egy drámai szerep, amiben még szöveget is kapnék, talán annál is elképesztőbb volna.

Eloolvastam a felhívás legalsó sorát, és abban minden benne volt. Erős fiú táncosokat kerestek, bármilyen nemzetiségűt, 18–21 éves kor között, mégpedig Barnaby Tucker szerepére.

Egyetlen pillanat műve.

Ez a címe a *Hello, Dolly!* szerelmes dalának, amit eldúoltam már néhány bárban. A musicalekben elég egyetlen pillanat ahhoz, hogy beleszeress valakibe, ami kicsit nevetséges, de talán a való életben is elég egyetlen pillanat, hogy minden megváltozzon.

Talán elérkezett az *én* pillanatom.

Kitéptem a *Backstage* lapját, gondosan négybe hajtogattam, aztán bedugtam a tréningnadrágom zsebébe.

Fogalmam se volt, hogy milyen lesz majd Ethan Fox *Hello, Dolly!* feldolgozása.

De tudtam, hogy hamarosan ki fogom deríteni.

HARMADIK FEJEZET

Pepper

„BRIT INVÁZÓ!”

írta: Amelie Stafford a Celebutante talkshow számára,
a Cabot Media leányvállalata

Kössétek fel a nadrágotokat New York-iak, mert nemsokára PAPRIKÁS lesz a hangulat a városban, ami soha nem alszik! Igen, igen, Pepper Smith állítólag útban van New York City felé, Angliában hagyva egy királyi sarjat, akinek a hírek szerint összetörte a szívét.

Szeressétek vagy utáljátok, de tudjuk, hogy ismeritek őt. Ha azonban mégis a Marson töltöttétek az utóbbi néhány évet, nézzük, ki is ez a nő: Smith apuka Hongkongban lakik, ahol valami túlságosan bonyolult, de rengeteg pénzt hozó dolgot művel, amit mi, földi halandók nem értünk, viszont a kétnyelvű Pepper babácska így a világ minden tájára eljutott már egész kicsi korában. Idővel aztán megszerezte azt a cuki kis akcentust London legjobb iskoláiban.

A karót nyelt britek végül nem bírtak betelni a kis Pepperrel. Hol egy elképesztően jóképű teniszbajnokkal élt szerelmes napokat Wimbledonban, hol a Tate Modern galériában állította ki saját munkáit hatalmas kritikusi méltatással, hol pedig egy széles kalapban jelent meg az ascoti derby hölgnapján, de bárhol is járt, mindenhol elképesztő sikert aratott. Még egy jól ismert, különlegesen fényes hajú hercegnő szájából is azt vélték hallani, hogy „megszállottan rajong” mindenért, ami Pepperrel kapcsolatos! És őszintén szólva ez nem is meglepő.

Miközben jó sok pletyka kering a városban bizonyos királyi afférról (olyan pletykák, amelyeket nem is mernénk itt leírni – ellentétben azzal a sok gonosz brit bulvárlappal, a *CelebutanteTalk* munkatársai konyítanak némileg az újságírói integritáshoz), Pepper beláthatatlan ideig az államokban tartózkodik, és ennek mi, New York-iak nem is örülhetünk jobban! Pepper szokatlanul titokzatosan nyilatkozott a következő lépéseivel kapcsolatban (lehet, hogy ez a karót nyelt britek hatása?), de ismerve az utánózhatalan Miss Smitht, biztosra vesszük, hogy rejteget valami elképesztőt a drága (és couture) kabátja alatt.

NEGYEDIK FEJEZET

Josie

ALIG FEJEZTEM BE A GIMNÁZIUMOT, és máris a Broadwayen találtam magam.

Jó, jó, igazából a michigani Broadway Street volt, de a Detroiti Opera azért nem semmi. Megálltam a színpad szélén, és kilestem a piros bársonnyal borított széksorokra, melyek lassan kezdtek megtelni nézőkkel, aztán az arannyal bevont páholyokra és a csodás boltíves mennyezetre.

– Az egész országban ez a kedvenc helyem – szólalt meg mögöttem apa, kikémlelve a vállam felett. – Valahányszor turnét szervezek, mindig eljövök Detroitba.

Amióta eljöttem Riverdale-ből, hogy útra keljek apával, egész jól kijöttünk egymással – helyesebben nagyon jól kijöttünk. Talán soha nem voltunk még ennyire jóban.

– Emlékezz erre a pillanatra! – folytatta apa, és megszorította a vállamat. – Tényleg emlékezz! Jegyezd meg, hogy néz ki, milyen érzés, milyenek a szagok és mindent! *Háromezer* ülőhely, teletömve emberekkel, akik mind *rád* kíváncsiak.

– Ők inkább *rád* kíváncsiak, apa. – Nem bírtam megállni, hogy ne forgassam a szemeimet. Az én nevem nem is szerepelt a jegyen.

– Igen, persze, talán *tényleg* miattam jöttek. De úgy távoznak majd, hogy a te nevedre emlékeznek.

Felragyogtam a büszkeségtől. Amikor apa épp nem a dalom tempóját kritizálta – esküszöm, ennek az embernek belső metronóm ketyeg a testében, amihez órát lehet igazítani – sokat dicsérte az éneklésemet. Miután éveken át kétségbeesetten vágytam az elismerésére, de valahogy nem kaptam meg, jólesett, hogy változott a helyzet.

– Igyekezni fogok, hogy valami emlékezeteset nyújtsak. – Halkan dúdolni kezdtem a nyitó dalunk hajlításait gyakorolva. Soha nem jelentett problémát számomra az imposztor szindróma, és tudtam, hogy remek formában vagyok. Erre születtem: hogy estéről estére énekeljek.

Márpedig az éneklésnek minden percét élveztem.

– Soha ne felejtsd el ezt az estét, Josie! – ismételte meg apa, újra megszorítva a vállamat. – Mert nem lesz mindig ilyen. Jól a fejedbe kell vésned ezt a sok aranyat és bőséget, hogy emlékezz rá, amikor majd egy TGI Thursday's étterem kis színpadán énekelünk a nemzeti steaksütő versenyen.

– Ha-ha, milyen vicces vagy, apa!

– És figyelj az átkötés tempójára a kezdő számnál! – Apa hátrament a színpad mögé, hogy beszéljen az egyik hangtechnikussal.

– Apa... Apa! – Felejtsd el az átkötés tempóját! Ugye, nem mondtad komolyan? – Tényleg a TGI Thursday'sben fogunk fellépni?

– Öt perc múlva mindenki a helyén! – Ezt egy rendezőasszisztens kiáltotta felém, fejmikrofonban és mappával a kezében. Furcsa volt minden este más és más stábbal együtt dolgozni. Persze, a La Bonne Nuit stábja többnyire Reggie-ből állt, kezében zseblámpával, de mégis furcsa volt minden előadást estéről estére úgy előadni, hogy a szereplők gyakorlatilag nem változtak, viszont körülötünk minden más igen.

Hátraforgattam a vállamat, kiroppantva az ízületet. A Comfort Motel, ahol tegnap éjjel megszálltunk, nem volt éppen méltó a nevéhez, az ágy matraca olyan kemény volt, mint egy kőszikla, a párnák laposak, és a testem minden porcikája sajgott. Szerencsére apa előadásában a koreográfia főként lassú ringatózásból állt az éneklés alatt, nem egészen olyan mozdulatokból, amikhez a Vadmacskák fellépései alatt hozzászóltam.

Vadmacskák. Valahányszor eszembe jutott a banda, mindig elmerengtem. Nagyjából biztos voltam abban, hogy a szólókarrier az én utam, de amikor még minden szép és jó volt, életem egyik legjobb időszakának éreztem, hogy Vallel és Melodyval zenélhettem.

A gond csak annyi, hogy azok a jó pillanatok egyre inkább megritkultak. Elkerülhetetlenné vált, hogy a zenekart feloszlassuk.

De akkor mégis miért érzem mindig azt, hogy a legváratlanabb pillanatokban hiányoznak? Inkább az előadásra kellene koncentrálnom, amit *háromezer* ember előtt fogok bemutatni, és nem mérföldekkel távolabb lévő, sok évvel

korábbi időszakra, egy rosszul megvilágított zeneszobára egy rosszul finanszírozott gimnáziumi zeneszakkörben.

Minden újabb városban más volt a nyitószám, és ezt vagy a helyszínhez igazítottuk, vagy apa turnémenedzsere, Pauly ízléséhez. A backstage-ből néztem, ahogy a színpadra lép a detroiti nyitószám résztvevője, egy feszes, fekete bársonyöltönyös cuki fekete srác, alig néhány évvel idősebb nálam. Leült a zongora elé, és maga felé igazította a mikrofont. Tisztára úgy, mint egy fiatal John Legend.

– Hú, egy újabb jazz-zongorista. – Apa megint a hátam mögött állt, miközben a nyitószám néhány első akkordja felcsendült, és a fiú ujjai kecsesen jártak a billentyűkön. – Talán szólni kellett volna, hogy ne a vetélytársam legyen a nyitószám.

– Ne aggódj, apa! Myles McCoyhoz nincs hasonló a világon.

Tudtam, hogy apa is pontosan így érzi. Csakhogy az ő tehetsége túlnőtt az arrogancián, és a show businessben csak ez számított. Habár ez a másik fickó is nagyon jónak tűnt. Olyan meleg, mély orgánuma volt, ami a Chock'lit Shoppe's csokis palacsintáján megolvadó vajdarabra emlékeztetett. Sok palacsintát kóstoltam a turné alatt különböző helyeken, de Pop Tate palacsintájához egyik sem volt fogható.

– Lehet, hogy ma este elmegyek bulizni – szólaltam meg hirtelen, mert kíváncsi voltam, mit rejteget még Detroit a látogatók számára. Ha a nyitószám ennyire jó, ki tudja, milyen más tehetségek sétálnak még körülöttünk. Talán ezt a fiút kellene megkérdeznem, hogy mit ajánl.

Aki ilyen büszkén képes egy bársonyöltönyt viselni, biztosan van ötlete, mit érdemes megnézni a városban. Nehezen tudtam elképzelni, hogy a koncert után egyenesen hazamegy, és a kanapén ülve a *Matchelorette* műsort nézi, miközben sajtos csipszet rágcsál.

– Bulizni? – Apa megigazította puha kalapja karimáját, és a homlokát vakargatta.

– Igen, apa, bulizni. Így talán mást is látok a Comfort Motel üdítőautomatáján kívül. Elvégre Motor Cityben vagyunk. A Motown szülővárosában. Mennyi fantasztikus hangú énekes indult innen. A Supremes, a Marvelettes vagy Mary Wells...

– Igen, Josie, én is tudom, mi az. Nem szükséges felolvasnod nekem a Motown múzeum ismertetőjét.

– Csak én nem a múzeumba akarok menni. Mármost, oda is, de talán inkább majd holnap – tettem hozzá. – Ma este szívesebben hallgatnék valami élő zenét. Talán megismerem a következő Mary Wellst.

– Nem hiszem, hogy ez annyira jó ötlet – rázta meg a fejét lassan apa, miközben alább szállt a lelkesedésem. Igaz, hogy tizennyolc évesen gyakorlatilag már felnőtt voltam, csak hogy ez itt apa turnéja, és ő hozza a szabályokat. És útközben hamar megtanultam, hogy ez itt most Myles McCoy világa, és mindenki más csak benne él. – Csak nem akarsz éjnek évadján mászkálni egy városban, amit nem is ismersz? Ezzel csak bajt hozol a fejedre.

– Apa, én *Riverdale*-ben nőttem fel – forgattam a szememet ösztönösen. – A külvárosi gyilkosságok fővárosa. Ott élnek a legcukibb kis sorozatgyilkosok, szervtolvaj és

drogdíler bandák kiválóságai. Abban a városban mindenki bajba kerül, mert a baj megtalál, még ha nem is keresed. – Apa válaszul csak felmordult. – Te is velem voltál, amikor Popot elhallgattatták. Te is a szemtanúja voltál! Azt hiszem, tudom Detroitban kezelni a dolgokat.

– Igen, talán igazad van... – A nyitószám közben befejezte a dalt, és felállt, majd a közönség lelkes tapsolása közepette elegánsan meghajolt. A mindenit! A háromezer fős közönség tapsvihara *fantasztikusan* hangzott. – Még ha nem is futsz össze furcsa maszkokat viselő csavargókkal...

– Griffekkel – szakítottam félbe. – De azt hiszem, az csak egy riverdale-i specialitás volt. Ráadásul két évvel ezelőtt.

– Akkor sem tartom jó ötletnek – zárta le a beszélgetést apa. – Most, hogy profi lettél, úgy is kell viselkedned. És nagyon fontos, hogy vigyázz magadra. Ez pedig néha azzal jár, hogy nem mész el mindennap bulizni. Kipihened magad, és korán lefekszel. Vigyázol a hangodra. Pihensz. És akkor talán *te* lehetsz a következő Mary Wells.

– De akkor legalább elmehetünk holnap reggel a Motown múzeumba? – kérdeztem, miközben a konferanšié újra kiment a színpadra, hogy felkonferálja apát.

– Nem lesz rá idő. – Apa hátraforgatta vállait, és felvette a legelbűvölőbb színpadi mosolyát. – Holnap korán indulnunk kell Toledóba, hogy felkészüljünk a következő előadásra. Az ottani stáb elég érzékeny a hangtechnikára.

– És most, kedves nézők, halljuk azt, akire régóta vártunk... Mister Myles McCoy!

A konferanszié kezével a színpad oldala felé intett, ahol álltunk, apa pedig hatalmas mosollyal kilépett a színpadra, kezével integetve a hangosan zúgó közönség felé. Csak a detroiti jazzrajongók kedvéért mondom: a közönség hangos volt!

Apa leült a zongora mögé, gondosan felhajtogatta maga mögött a szmokingot, hogy rálógjon a pad szélére. Ahogy leütött pár akkordot, a közönségből néhányan éltetni kezdték, aztán az arpeggiók következtek. Szinte éreztem, ahogy a színház egy emberként sóhajt fel elégedetten, miután a hangok Duke Ellington *In Sentimental Mood* dalába forrtak egybe. Apa gyakran kezdte a műsort egyedül, a zongoránál, ezzel a dallal. Egyik kedvence volt.

Ahogy hallgattam apát játszani, ritka emlékkép villant a fejembe róla és anyáról, amikor még nagyon kicsi voltam, és ők együtt nagyon boldogok. Eszembe jutott, ahogy apa ezt a dalt játssza, anya pedig kezét a vállán pihenteti, aztán apa feláll a zongora mögül, és táncolni kezdenek, miközben ő halkán dúdolja a dalt telt bariton hangján, és lágyan ringatóznak.

Eszembe jutott, vajon mi lehet anyával. Eleinte jó érzés volt végre eltávolodni Sierra McCoytól és az ő soha véget nem érő elvárásaitól, de közben hiányzott is. Abban legalább biztos lehettem, hogy Mr. Keller gondját viseli. És anya bizonyára élvezte, hogy parancsolgathatott Kevinnek, mielőtt elment végre az egyetemre.

Kevint... annyira lekötötte az iskola, engem pedig annyira lekötött a turnézás, hogy alig beszéltünk. Fogalmam sem volt, mi lehet vele. Írtam is egy mentális emlékeztetőt,

hogy az előadás után SMS-t írok az én kedvenc mostoha-
hafivéremnek. Amióta elindultunk a turnéra, a riverdale-
iekkal nem igazán tartottam vele a kapcsolatot. Hirtelen
úgy kinyílt előttem a világ – hiszen minden nap egy újabb
városba utaztunk, és csupa új dolgot tapasztaltam meg –,
bizonyos értelemben viszont összezsugorodott a világom.
Egy színpadra és egy motelszobára korlátozódott, meg arra
a kisbuszra, amivel utaztunk. És bizony időnként nehéz
volt elképzelni, hogy a világ nélkülem is ugyanúgy halad
tovább odahaza.

A közönség tapsviharban tört ki. Miután a taps elhal-
kult, apa belefogott a szokásos színpadi monológjába. Egy
magafajta fegyelmezett és szigorú emberhez képest megle-
pően könnyedén kommunikált a színpadon a közönséggel,
mintha csak egy baráti beszélgetést folytatna háromezer
közeli barátjával. Habár az is igaz, hogy amikor mikrofont
tartott a kezében, mindig a legjobbját hozta.

Én pedig tudtam, hogy ez milyen érzés.

– Időnként – folytatta apa – egy különleges dalnak kü-
lönleges hang dukál.

Ez a mondat volt az én belépőm. Kisétáltam az apa
által ott hagyott álló mikrofon elé, amelynek magasságát
a hangtechnikus tökéletesen beállította. Kezemet a mik-
rofon köré fontam, átjárt az abból áradó zúgó elektromos-
ság, a lehetőség, hogy ebben a tökéletes pillanatban, mie-
előtt énekelni kezdek, bármi megtörténhet. Éreztem, hogy
a közönség csak rám vár, és tudtam, hogy nem okozhatok
nekik csalódást.

Sok dolog volt az életemben, amiben nem voltam biztos. De ez? Amikor egy mikrofont adnak a kezembe? Ebben az egyben *biztos* voltam.

– Íme, hölgyeim és uraim, a lányom: Miss Josie McCoy!

Mielőtt elindultunk, nem voltam benne biztos, hogy apa a lányaként fog bemutatni a közönségnek. Meglepett, hogy ekkora ügyet csinál ebből előadás közben. Lelkem egy cinikusabb része azon tűnődött, vajon csak egy jó fogást jelent-e számára a sok középkorú nő előtt, akik a közönség nagy részét alkották, hisz ők úgy vélték, ez egy nagyon aranyos húzás. Ezt az előadások után előszeretettel tudtukra is adták, miközben szelfiket csináltak apával a színpad előtt és autogramot kértek tőle. Azért titkon reméltem, hogy apa főként azért mutat be a lányaként, mert büszke rám és a tehetségemre.

De ha nem is annyira büszke, most már jóval kevesebb kottát ad a kezembe, mint a turné kezdetekor, ami már önmagában is nagy eredmény.

Apa elhallgattatta a zsongást, rám nézett, és enyhén felvonta szemöldökét. Egy bólintással jeleztem, hogy készen állok.

Vettem egy mély levegőt, behunytam a szemem, és énekelni kezdtem. Gershwin dalszövege és dallama varázslatosan áradt a torkomból. Miután elkezdtem acapellában énekelni a *Someone Watch Over Me* első versszakát, apa belépett a zongorakísérettel, és ezzel teljes lett az összehatás. A sötét széksorokban nem láttam a közönséget, de éreztem a jelenlétüket, és őket is éppen úgy magával ragadta a zene, ahogy engem. Úgy énekeltem, ahogyan Ellát hal-

lottam énekelni apa régi lemezein, de én is benne voltam a dalban.

Nem volt szükségem arra, hogy bárki szemmel tartson. Riverdale-i életem során abból bőven kijutott. Nem, itt most tökéletesen éreztem magamat egyedül úgy, hogy nem vigyázott rám senki.

Nem volt szükségem másra, csak a zenére.